

Az asztalos

Szombat dél felé vágtam neki, nem oszlott a köd. A cím a kerület túloldalán volt. Jó fél óra gyaloglás után láttam meg a kihalt utcában álló, új építésű házat. A csengőn ugyanaz a logó kicsiben, mint az autó oldalán, ami lezúzta a lökhárítót.

Megnyomtam a csengőt. Nem szóltak bele, egyből visszaberregtek.

Felmentem az emeletre. A függőfolyosó végén az utolsó lakásajtó félig nyitva volt. Az ajtó résén beláttam a kanapéig, idős, fekete ruhás asszony hevert a kanapén, a cipőt lerúgta, oldalvást dőlt, mobiltelefonon beszélt. Egyik tiráda a másik után, ismeretlen nyelven. Aztán csak hallgatta, amit a túlsó végén mondtak, helyeselt. Álltam a küszöbön, vártam, hogy letegye.

– Az asztalos itthon van? – kérdeztem nagysokára.

Az asszony nemet intett. Hátat fordítottam, indultam kifelé.

Elbattyogtam a rendőrsre, nekiláttam elmagyarázni, mi történt.

– Ne a lakására menjen – tanácsolta a rendőr. – Ez itt a műhely címe – mutatta a telefon kijelzőjén.

Ötven méterre volt az albérletemtől a műhely.

– Ha nem akar együttműködni az asztalos, akkor jöjjön vissza – mondta a rendőr.

Köszöntem, kifelé indultam.

Az interneten kerestem meg az asztalos cégének címét. Ezek szerint nem a műhelyt, hanem a lakcímét találtam meg, nyilván oda jegyezte be a vállalkozást. Bécsben élek, este járok dolgozni, október lévén olyankorra már besötétedik. Négy nappal korábban az utcánkban parkoltam, beültem a kocsiba, indítottam, és rögtön az első sarkon pirosat kaptam. Ez egy jó utca, tele van közel-keleti és török boltokkal. A sarkon egy albán pékség. Zajlik az élet napközben. Arcról ismerem az embereket, pedig még csak fél éve lakunk itt. A sarki közértben mindig van friss koriander. Kedd este, ahogy vártam, hogy zöldre váltson, kihalt volt a háztömb, a boltok már bezártak.

Ültem a kocsiban, bambultam. Jó hosszú piros lámpa volt. Eszembe jutott, gimis koromban a barátom kölcsönadta a kedvenc kazettáját. Negyvenéves vagyok, de élénken előttem volt az egész, nagyjából huszonhárom éve történhetett. A barátom soha nem törte ki a kazetta fülét. Ha nem törted ki a fülét, könnyen bele lehetett törölni a kazettába, mert a legtöbb magnón egymás mellett volt a lejátszás és a felvétel gomb. Gyorsan bedobtad a kazettát, már indítottad volna, de a lejátszás helyett véletlenül együtt nyomtad meg a lejátszást és a felvételt. Bumm, már bele is töröltél, fél másodpercnyi kattánás, kis hiba került az addig tökéletes felvételre. Azért nem törte ki a kazetták füleit, mert az ő magnóján nem egymás mellett volt a lejátszás és a felvétel gomb. De ha kölcsönadott egy kazettát, akkor az veszélybe került.

Véletlenül beletöröltem a barátom kedvenc kazettájába, ez jutott eszembe múlt kedd este, negyvenévesen, a pirosnál.

Végül nem is késtem el a munkából. Ilyenkor szinte egyáltalán nincs forgalom errefelé. Mielőtt a lámpa zöldre váltott volna, az asztalos beledur-rantott az autóm hátuljába. Persze akkor még nem tudtam, hogy asztalos. Kiszállt, látszott rajta, hogy részeg.

– Kurva életbe – mondta. – Fáradt vagyok.

A telefonszámát meg sem kellett adnia, ott volt a kocsi oldalára festett céges logón.

– Van betétlapja? – kérdeztem.

Nemet intett.

– Nálam sincs – mondtam.

– Intézzük el *másnap* – kérte.

Visszaszállt a kocsiba, elhúzott. Néztem az összetört lökhárítót.

Hívtam, nem vette fel. Se másnap, se harmadnap. Negyedik napon, vagyis múlt pénteken reggel beugrottam az asztalosműhelybe. Addig nem tűnt fel, pedig ott volt az első mellékutcában, az albérletünkötől alig ötven méterre. Ugyanaz a logó állt a cégéren, mint a kocsi oldalán, ahonnan a telefonszámot lefotóztam. Pár lépcsőn kellett lemenni a helyiségbe, odabent két fiatal srác dolgozott. Az ötvenes férfit, aki belerongyolt a kocsimba, nem láttam.

Kérdeztem a segédektől valamit, de a választól nem lettem okosabb. Ki-jöttem.

Egész hétvégén hívogattam telefonon. Az asztalos nem vette fel.

Végül hétfőn jött tőle egy sms: Most nem érek rá, nem tudom felvenni. Délután újabb üzenetet küldött: Holnap jöjjön a műhelybe.

Kedd reggel már épp kiléptem volna a lakásajtón, amikor áttette szerdára. Beteg vagyok, írta, szerdán reggel hétre jöjjön, megcsináljuk.

Egy héttel és egy éjszakával azután, hogy megtörte a lökhárítót, újra benyitottam a műhelybe, és lementem a lépcsőn. Vittem a félig kitöltött betétlapot, a másik felét neki kellett kitöltenie. Most négy fiatal srác dolgozott a műhelyben, nem csak kettő. A fickó hátul, egy íróasztalnál ült, cigarettázott. Nem nézett rám, nem kínált helyet. Az alkalmazottak tettek-vettek, néha rájuk mordult. Úgy tűnt, a srácok normálisnak tartják, hogy a főnöknek ilyen a modora. Mikor kész lett a kitöltéssel, fogtam a papírt, és eljöttem.

Megint a kazetta járt a fejemben, amibe húsz-egynéhány évvel korábban beletöröltem. Az egyik szünetben megláttam a barátomat a gimnázium lépcsőházában. Nem voltunk osztálytársak. A lépcső tetején állt, jött lefelé a tömegben. Én a lépcső alján voltam, araszoltam felfelé.

– Beletöröltem a kazettádba – mondtam, miután észrevett.

– Akkor szerezd meg újra. De tökéletes legyen a felvétel – válaszolta, és ment tovább.

Fél perc alatt hazaértem az asztalosműhelyből. Levettem a cipőmet, keztem mostam. A kanapéra ültem, a kistáliból kivettem egy szem magozott datolyát. Megettem. Egy darabig csak ültem. Éreztem a ruhámon a cigaretta-szagot. Kicsit leizzadtam. Örültem, hogy negyvenéves vagyok. Lehámoztam magamról a kabátot.